

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 marca 2014 roku T. K. wystąpił przeciwko C. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) z siedzibą w L. o zapłatę kwoty 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż jako konsument oddał kamizelkę skórzaną do czyszczenia chemicznego dnia 24 stycznia 2014 roku. Po odbiorze stwierdził, iż nie została należycie wyczyszczona – była zabrudzona i zniszczona. W ramach reklamacji oddał ją ponownie do czyszczenia i naprawy dnia 30 stycznia 2014 roku. Szkoda polegała na zniszczeniu kamizelki przez odklejenie i oderwanie latek skórzanych.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2014 roku w sprawie sygn. VI Nc 321/14 Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Sulęcinie zwolnił powoda w całości od kosztów sądowych.

Nakazem zapłaty z dnia 19 maja 2014 roku w sprawie sygn. VI Nc 321/14 Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Sulęcinie zasądził od pozwanego PPHU (...) C. G. na rzecz powoda T. K. kwotę 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6 marca 2014 roku do dnia zapłaty, a ponadto obciążył pozwanego kosztami postępowania.

Pismem z dnia 9 czerwca 2014 roku pozwany C. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo - Handlowe (...) z siedzibą w L. złożył sprzeciw od powyższego nakazu. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu, nieistnienia zobowiązania, przedawnienia roszczeń. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanego.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2014 roku w sprawie sygn. VI C 328/14 Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Sulęcinie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Trzciance.

Postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Trzciance ustanowił dla powoda T. K. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 24 stycznia 2012 roku do sklepu z odzieżą używaną w S. ul. (...) zgłosił się T. K.. W sklepie tym A. G. prowadziła punkt przyjęć odzieży do pralni. Pralnię tą prowadził C. G. pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) C. G. w L.. T. K. chciał oddać do wyprania kamizelkę skórzaną uszytą z latek, koloru ecru. A. G. poinformowała go, że może przyjąć kamizelkę do prania, ale wyłącznie na jego odpowiedzialność, bowiem kamizelka nie miała stosownych metek informujących o sposobie prania. Przyjęcie prania na odpowiedzialność klienta oznaczało, że jeżeli z odzieżą coś się stanie, to pralnia nie ponosi odpowiedzialności. T. K. wyraził na to zgodę. Kamizelka miała dwa kolory, była stara, bardzo zabrudzona. A. G. poinformowała klienta, że kamizelka może ulec zafarbowaniu. Na przyjęcie kamizelki zostało wystawione pokwitowanie, na którym zaznaczono: „Klient wyraża zgodę na pranie”. Kamizelka była czyszczona chemicznie w czterochloroetylenie. W wyniku prania jasna część kamizelki została zafarbowana od ciemnej. T. K. reklamacji z tego tytułu nie zgłaszał i zapłacił za usługę. Chciał jednak kamizelkę ponownie wyprać i najpierw skontaktował się z pracownikiem pralni M. J., aby zapytać, czy kamizelka może być śnieżnobiała. Mimo, że uzyskał negatywną odpowiedź i A. G. twierdziła, że kamizelki nie da się odbarwić T. K. jeszcze raz dnia 30 stycznia 2012 roku zlecił jej wypranie. Po tygodniu, około 7 lutego 2012 roku, kamizelka została zwrócona z adnotacją, że nie da się takiego efektu uzyskać. Kamizelka została oddana T. K., który nie zgłaszał reklamacji. Kamizelka nie była porwana, łątki nie były poodrywane.

(dowód: informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 35; dowód przyjęcia z dnia 30 stycznia 2012 roku – k. 37; dowód przyjęcia z dnia 24 stycznia 2012 roku – k. 38; zeznania świadka A. G. – k. 95, 96; zeznania świadka M. J. – k. 97, 98)

Pismem z dnia 8 lipca 2013 roku T. K. złożył reklamację prania kamizelki opisanej wyżej. Reklamacja została nadana na pocztę dnia 18 sierpnia 2013 roku. Dnia 28 sierpnia 2013 roku C. G. odmówił uwzględnienia reklamacji. W dniu 6 marca 2014 roku odbyła się mediacja między przedstawicielem C. G. a T. K.. Mediacja została wszczęta na wniosek T. K. z dnia 13 lutego 2014 roku. Do porozumienia nie doszło.

(dowód: protokół z mediacji z dnia 6 marca 2014 roku – k. 4, 5; reklamacja z dnia 8 lipca 2013 roku – k. 39; dowód nadania reklamacji z dnia 16 sierpnia 2013 roku – k. 40; odpowiedź na reklamację z dnia 28 sierpnia 2013 roku z dowodem nadania – k. 42, 43, 44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz zeznań świadków A. G. i M. J..

Dowody przyjęcia kamizelki do prania potwierdziły datę zdarzenia wskazaną w sprzeciwie, która zdecydowanie, o dwa lata, różniła się od dat podanych w uzasadnieniu pozwu. Pismo zawierające reklamację jest istotne dla ustalenia daty wystąpienia z reklamacją. Sam opis zdarzenia stanowiącego uzasadnienie reklamacji różni się jednak zdecydowanie wersji wynikające z dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci potwierdzeń przyjęcia odzieży oraz zeznań świadków.

Sąd w całości uwzględnił zeznania świadków A. G. i M. J.. Obydwie osoby były związane więzami gospodarczymi z pozwanym, toteż ich zeznania musiały być oceniane ostrożnie. Relacja tych świadków znalazła jednak potwierdzenie w dokumentach w postaci dowodów przyjęcia odzieży do prania, jak również w samym zachowaniu powoda. Powód bowiem nie przedstawił żadnych dowodów, aby zakwestionował tę usługę zaraz po oddaniu kamizelki. Na złożonym przez pozwanego dowodzie wpłaty z dnia 30 stycznia 2012 roku jest wskazana cena za kolejne pranie kamizelki, nie ma tam żadnych adnotacji, że jest to usługa bezpłatna, reklamacyjna. Równocześnie strona powodowa w żaden sposób nie zakwestionowała zeznań omawianych świadków, a powód nie stawiał się na rozprawę wyznaczoną na jego przesłuchanie rezygnując z możliwości przedstawienia osobiście swoich racji.

Zgodnie z art. 471 k.p.c. dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonania lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu, strony zawarły umowę o dzieło. Sąd podziela w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 maja 1986 roku (III CRN 82/86, OSNC 1987/8/125), iż „mowa z pralnią chemiczną o czyszczenie odzieży ma charakter umowy o dzieło (art. 627-646 k.c.). Przyjmujący zamówienie zakład wyspecjalizowany ma obowiązek ustalenia w momencie zawierania umowy, czy powierzona mu rzecz (garderoba) nie wykazuje właściwości wyłączających prawidłowe wykonanie usługi (por. art. 634 k.c.). Powinien on więc wykazać się znanstwem materiału i jego właściwościami tak, aby nie dopuścić do zniekształcenia rzeczy, jej fizycznego uszkodzenia czy zniszczenia. W związku z tym na przyjmującym zamówienie ciąży - stosownie do okoliczności - obowiązek poinformowania zamawiającego klienta o tym, że nietypowość rzeczy, jej cechy nie gwarantują osiągnięcia pewnego, zamierzonego rezultatu usługi.”

W niniejszej sprawie pozwany zobowiązał się do czyszczenia chemicznego kamizelki powoda najpierw dnia 24 stycznia 2012 roku, a potem dnia 30 stycznia 2012 roku. Równocześnie, że względu na brak metki, określającej warunki prania, pozwany został poinformowany przez A. G., iż pranie może się odbyć tylko na jego ryzyko, może dojść do zafarbowania kamizelki, a zatem może nie zostać osiągnięty oczekiwany przez powoda efekt. Podobnie przy przyjęciu kamizelki do prania po raz drugi po upływie tygodnia powód ponownie został powiadomiony o ryzyku jakie wiąże się z tym praniem i w zasadzie braku możliwości uzyskania wybielenia kamizelki i zniknięcia przefarbowań, jakie wywołało pierwsze pranie. Świadomy tego ryzyka powód i tak zaryzykował pranie. W ocenie Sądu, pozwany wykazał, iż

poinformował powoda zgodnie z art. 634 k.c. o okolicznościach mogących przeszkodzić uzyskaniu oczekiwanego przez powoda efektu prania. Równocześnie z żadnych zaproponowanych przez powoda dowodów nie wynika, aby kamizelka po dwukrotnym praniu miała poodrywane łatki, czy w inny sposób była mechanicznie uszkodzona. Świadek A. G. mówiła jedynie o zabarwieniu łatek jasnych farbą z łatek ciemnych. Obydwaj świadkowie zdecydowanie zaprzeczyli, aby jakiegokolwiek łatki odkleiły się czy oderwały. Ponieważ pozwany prawidłowo, z ograniczeniami wynikającymi z zajścia okoliczności z art. 634 k.c., wykonał usługę prania, uprzedził powoda o ewentualnych zagrożeniach i powód zgodził się ponieść ryzyko nie osiągnięcia oczekiwanego efektu prania, powództwo należało oddalić w całości.

Niezależnie od tego stwierdzić należy, że powód w żaden sposób nie wykazał wysokości doznanej szkody. Nie ma ani rachunku za kamizelkę nową, ani jakichkolwiek danych do wyceny zużytej kamizelki. Z zeznań świadków wynikało, że kamizelka była bardzo brudna w momencie oddania do prania, a zatem brak podstaw aby wyceniać ją tak jak odzież nową.

Rozważenia wymaga również podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 638 k.c. do rękojmi stosuje się przepisu o sprzedaży, w tym wypadku konsumenckiej. Art. 8ust.1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2002, Nr 141, poz.1176 ze zm.) obowiązujący w czasie, gdy zdarzenia objęte pozwem w tej sprawie miały miejsce, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Zgodnie z art. 9 ust. 1 tej ustawy kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem.

W tej sprawie termin do skorzystania z uprawnień opisanych w art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego upłynął dnia 7 kwietnia 2012 roku. Tymczasem powód zgłosił reklamację pozwanemu dopiero dnia 16 sierpnia 2013 roku, a zatem ponad 1 rok i 4 miesiące do upływu terminu przewidzianego do jej zgłoszenia. Tym samym utracił uprawnienia wynikające z tej ustawy. Równocześnie roszczenie powoda przedawniło się też z punktu widzenia terminu przewidzianego w art.646 k.c. Przepis ten stanowi, iż roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem dwóch lat od dnia oddania dzieła. W tym wypadku dzieło zostało oddane 7 lutego 2012 roku. Termin przedawnienia upłynął dnia 7 lutego 2014 roku.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;

3) przez wszczęcie mediacji.

W niniejszej sprawie powód wystąpił o wszczęcie mediacji dnia 13 lutego 2014 roku. Powództwo zostało wniesione dopiero dnia 17 marca 2014 roku. W obydwu przypadkach działania powoda nastąpiły po upływie terminu przedawnienia roszczeń z tytułu zawartej umowy o dzieło. Z tego powodu powództwo również musiałoby zostać oddalone.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 §1kpc, obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą proces. Na koszty procesu składa się: 310,06 zł zwrotu kosztów dojazdu i wynagrodzenia świadka A. G. (k.99, 100), 17 zł opłaty za pełnomocnictwo pozwanego, 60 zł wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego (§ 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. nr 163, poz. 1349) oraz 73,80 zł kosztów pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla powoda (§4ust. 3 i §6pkt1 - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461). Z tego pozwany poniósł koszty w wysokości 387,06 zł. Sąd wskazanymi kosztami obciążył powoda zasądzając je na rzecz pozwanego.

Ponieważ dla powoda został ustanowiony pełnomocnik z urzędu w osobie adwokata, powód przegrał powództwo, Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Trzciance na rzecz adw. S. M. wynagrodzenie z uwzględnieniem stawki podatku VAT (§2ust.3 i §6pkt1 w związku z §19 - rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461 ze zm.).

/-/ S.S.R. Piotr Chrzanowski